

Publicerad 2012-03-13 18:27 av Grävling

Blodtrycksvärta

Hon har blivit så smal nu att förlovningsringen glappar, hotar att tappas när hon håller handen med fingrarna nedåt. Hon bär alltför stora tröjor och handen knuten. Naglarna mot handflatan, helt lätt men redo att tryckas mot huden de gånger något gör henne så ont att hon måste göra sig själv lika ont, för en sorts utjämnande effekt. Yttre smärta negerar inre; åtminstone är det vad hon hoppas.

Hon bär något ordlöst inuti, någonting som oavslåligt brister. Det knäpper och tickar som älvens sista is och det får henne ibland att rista till i sömnen. Vissa nätter försöker hon förgäves bedöva ljudet med främmande hud. Hon vill inbilla sig att det är vad det envetna tickandet önskar, att en avsaknad av beröring skulle vara hela avgrunden inne i henne. Att tiden skall tystna om så bara för en stund.

Att bara få släppa allt. Att få vara ett djur, ett mycket litet människodjur med tunn hud och nattblanka ögon.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Grävling med Poeter.se id #28035 innehar upphovsrätten